

EEN NOODKREET IN DEN NACHT

VERKORTE INHOUD VAN HET GEDEELTE UIT HET VORIGE
NUMMER

Dokter Korner had zich na een vermoeienden dag neergevlend in zijn gemakkelijke stoel en las in zijn lijfsgaan, toen plotseling de telefoon-schel hem in zijn welverdiende rust stoorde. Op zijn verhaald „Hallo“-geroep ontving hij eerst geen antwoord, plotseling echter hoort hij het angstige geroep van: „Dokter, help! Hij wil mij doodden! Hij komt terug! Hij is aan mijn kamerdeur. O, Hemel, help!“ Toen was alles stil. Dokter Korner hoorde niets meer. Hij poogde van de telefoon-juffrouw te weten te komen met wie hij was aangesloten, echter zonder resultaat. Waar zou de misdaad, waar hij oorgetuige van was geweest, zich afspeelen? Dokter Korner vroeg het zich vergeefs af. Dien nacht bracht hij slapeloos door, gekweld door de vreeselijkste vermoedens. In het morgenblad stond van de misdaad niets vermeld. Om zijn gedachten wat af te leiden, ging Dokter Korner een wandeling maken, waarbij het toeval hem voerde langs een huis, waarvan de blinden nog gesloten waren. Had het toeval hem naar het noodlottige huis gevoerd?

Hij sprak een melkboer aan, die in de nabijheid stond.

„Of ik de mensen ken, die hier wonen?“ herhaalde hij op mijn vraag. „Welzeker meneer! Heel goed! 't Zijn klanten van me! Beste mensen. Ze zijn de stad uit! Mijn dochter gaat iederen dag het huis luchten!“

„Is ze er van morgen nog geweest?“

„Natuurlijk is ze. Maar wat gaat jou dat aan, heerschap. Je bent toch geen dwarskijker van de familie. Wel? Dan...“

Hij smiet woedend een leeg melkkan op zijn wagon en ik maakte dat ik wegwam. Om den hoek der straat keek ik nog eens om en zag den melkboer zijn verontwaardiging luchten tegen een slagersknecht.

Na het diner besloot ik naar den schouwburg te gaan. Ik kwam er zelden, mijn bezigheden gaven mij daartoe geen gelegenheid. Nu echter had ik afleiding nodig; het nachtelijk drama ondermijnde mijn zenuwgestel.

Ik wist niet wat er gespeeld werd, ik lette er zelden op en het kon me ook thans niet schelen als 't maar iets opwekkends was. Stel je dus mijn teleurstelling voor, toen ik aan den schouwburg gekomen op de biljetten zag, dat er een melodrama zou worden gegeven.

Enfin, alles was beter dan dien avond thuis te blijven. Ik nam dus een kaartje en zocht mijn plaats op. De schouwburg was reeds voor driekwart gevuld. Op de bovenste galerij zaten de toeschouwers dicht opeengepakt als sardines en ieder gelaat schoon en vuil was vol gespannen verwachting.

Het stuk was een ouderwetsche draak van liefde en haat, van onschuld en ondeugd. De schurk in het stuk rookte als gewoonlijk een hoeveelheid sigaretten en zat steeds op den rand van de tafel in plaats van op een stoel. De heldin, die hij gruwelijk belaagde, richtte, zooals gebruikelijk, haar oogen pathetisch en vol tranen naar den engelenbak. Dan was er nog een groep figuranten, boeren en boerinnen voorstellende, die er de vrolijkheid wat in moesten brengen en dansten en zongen, zooals boeren in een operette dat doen.

Aan het eind van de voorlaatste acte keek ik op mijn horloge en maakte aanstalten om heen te gaan. Ik vond het al mooi genoeg. Toch — ik beken 't eerlijk — deed een zekere nieuwsgierigheid mij blijven. Ik wilde den held van het stuk nog eens zien optreden, een jong ijverig dokter voor wien ik uit den aard der betrekking eenige sympathie koesterde. Ik hoopte dat het hem gelukken zou den schurk te overwinnen.

Het scherm ging omhoog en wij concentreerden onze aandacht op het pakkend slot. Volmaakte stilte in den engelenbak, een vage belangstelling in het parterre en een minachtend aanschouwen in de stallets.

De heldin is alleen, overgelaten aan de genade van den schurk, die met een dolk in de hand buiten de kamer komt aansluipen. Je kunt hem zien door het venster, dat in tooneelkamers vaak op de onmogelijkste plaatsen is aangebracht. De schurk zet zijn dolk tusschen het slot van de deur. De deur knarst. Plotseling klinkt ons het geluid van een aansnellende auto in de ooren, een zeer up-to-

„GLORIE“, 3e Bedrijf.

Nico de Jong en Mevr. van Eysden.

„GLORIE“

van WILLEM
ADRIAANSE.

Directie ROTTERDAMSCH
TOONEELGEZELSCHAP.

Glorie, van Willem Adriaanse is een stuk dat speelt in de koopmanswereld. — Frits Koltman, eigenaar van een groote zaak, die door zijn grootvader tot hoogen bloei is gebracht, gevoelt zichzelf onmachtig langer aan het hoofd der onderneming te staan. Hem ontbreekt de ondernemingsgeest, die noodig is een dergelijke zaak op peil te houden. Hij is echter eerlijk genoeg om dit in te zien en trekt zich terug, zijn eenigen zoon Frank, een nog grooteren zwakkeling, het bedrijf toevertrouwend. De oude heer vergenoegt zich nu met zich te laten voorstaan op zijn regentschap van een oude stichting, waar hij het zeggingschap heeft. Zoo teert de heer Koltman op zijn ouden roem. Als tweede figuur in dit tooneelstuk wordt de heer Mr. Bart van Meerlen, als schoonzoon van Koltman, ten tooneele gevoerd. Bart is een zoon van een onderwijzer, die zichzelf echter heeft opgewerkt tot econoom, lid van de kamer en die zich bovendien aanstaand minister weet. En dit is wel de clou van het stuk: de schrille tegenstelling tusschen schoonvader en schoonzoon. De eerste ziet ontzaggelijk op tegen den laatste: hij voelt zich onzeggelijk klein in de nabijheid van zoo'n zelfbewust mensch. Jo Koltman en Bart zijn eveneens twee contrasten, de laatste past niet in de omgeving van de Koltmans, waar de sfeer zweeft van een moeilijk te handhaven aanzien. En heftige tooneeltjes tusschen Bart en zijn vrouw zijn het vanzelfsprekend gevolg. Het slot is, dat vader Koltman geld leent uit de fondsen van het gesticht. Dit is de genade-slag. De firma wordt opgeheven; de vader gaat naar Nunspeet en de zoon Frank gaat in een ondergeschikte positie naar Indië: het tragische einde van een krachtige koopmansfamilie, die door de zwakheid van zijn jongste leden moest ten onder gaan. Door de directie van het Rotterdamsch Tooneelgezelschap is dit stuk op zeer verdienstelijke wijze ten tooneele gebracht. Met de spelers komt ook de regie een woord van hulde toe.

date drama dus. Sneller dan de lucht komt de held ter hulpe aangesneld. Ze hoort het snorren van den motor: ruikt den benzine-geur, verdraait dan haar oogen, zoo, dat men alleen het wit ziet, tót een smeekenden blik naar den tooneelhemel. Zal hij nog bijtijds komen?

Nu spreekt de heldin; haar stem rijst en ik krijg een vaag gevoel dat die stem mij bekend is. Dien doordringenden toon!... ja, dien heb ik meer gehoord. Ik grijp de leuning van mijn stoel. Plotseling klinkt van af het tooneel het auditorium te gemoet:

„Dokter, help! Hij wil mij doodden! Hij komt terug! Hij is aan mijn kamerdeur. O, hemel, help!“

Ik stem toe, het was onvergeeflijk van me, maar als je ondervonden had dat gevoel van verluchting dat thans over mij kwam, je zoudt mijn handeling hebben kunnen begrijpen. Ik liet mij achterover in mijn stoel vallen en schaterde het uit, schaterde onbedaarlijk.

Mijn onbegrijpelijke vroolijkheid verwekte algemeen verontwaardiging.

„Sst!“ klomk het uit alle hoeken der zaal. „Stilte! Ssst!“

„Smijt 'm eruit!“ kwam er bemoedigend van boven.

De held vergat een oogenblik zijn heldin te hulp te snellen, en de leider van het orkest liet de muziek triomfantelijk invallen voor het noodig was. Ik stopte mijn zakdoek in mijn mond en wist zoo een nieuwe lachbui te voorkomen.

Eenige minuten later was alles gelukkig geëindigd en het scherm viel.

Ik stapte langzaam tusschen de menigte naar den uitgang. Bij de controle zag ik den secretaris der schouwburg-directie, een kennis van mij. We drukten elkaar de hand.

„Goeden avond, mijnheer van Hal,“ zei ik. „Apropos is het tooneel in dezen schouwburg telefonisch aangesloten?“

„Ja, dokter! Hoe dat zoo?“

„Ik hoorde gisteravond thuis een gedeelte van dit stuk, da's al!“

„Ja, de communicatie is slecht. Ik was gisteren zwaar verkouden, moest mijn kamer houden en wilde daarom de generale repetitie telefonisch bijwonen. Maar ik werd telkenmale afgebroken. Misschien werd u bevooroordeeld!“

„Ja, dat werd ik zeker. 'n Vreeselijk stuk, vindt u niet?“

„Niet uw smaak, dokter. U was 't immers die zoo lachte?“

Ik knikte.

„Als u mij het genoeg doet, mijnheer van Hal, aanstaanden Zondag mij eens op te zoeken, zal ik u de oorzaak van dat lachen vertellen. 't Is zeer interessant!“

En dat was 't.

De Vloek van 't Goud

Ofschoon de groote ontdekking van den goudrijkdom in den bodem van Californië, hetwelk dit land maakte tot het aantrekkingspunt voor tal van gelukzoekers, eerst een jaar later plaats had, was reeds lang aan één man bekend dat onbekende rijkdommen in den vorm

van geel metaal verborgen lagen aan de oostelijke heuvels van Nevada. Als de wereld echter had moeten wachten tot Joe Chalmers zijn geheim had meegedeeld, dan had ze het nimmer te weten gekomen.

Niet dat Chalmers leed aan goudkoorts, integendeel, hij haatte het glinsterende metaal, en den dag dat hij ontdekte dat er goud in de streek te vinden was, zwoer hij zichzelf niets ervan aan te raken en zijn ontdekking geheim te houden. En daar had Joe een reden voor.

Het geld, het goud was eens de vloek van zijn leven geweest; een geschiedenis te lang om te vertellen, nu, waar we het laatste hoofdstuk van zijn leven willen meedeelen. Genoeg te zeggen, dat Chalmers naar Californië toog na een hooglopenden twist met zijn aanstaanden schoonvader over schulden, waarbij Joe eindelijk in razernij zijn revolver trok en doodschoot niet den man, waar hij het op gemunt had, maar — diens dochter, die hij eenmaal gehoopt had te

„GLORIE“.

Mevrouw Tartaud en Chrispijn

„GLORIE“, 2e Bedrijf.

Van links naar rechts: Tartaud, Mevr. Poolman, Mevr. Tartaud.